

Reservefond er dannet, og efterat vi inddrage saa Meget som muligt af de af vore Midler, som komme i Berøring med den fælles Kasse. Paa den anden Side have vi ogsaa vundet Meget ved den hensigtsmæssige Maade, hvorpaa denne Ulempe er bleven hævet, idet vi forrige Aar, istedetfor at bidrage fra Landsdelene det, som lidt efter lidt vil vise sig at være en stadig Byrde for Landsdelene, til Fællesstaten, have bidraget af den opsparede Kassebeholdning, hvorved vi altsaa sparede vore egne Penge (Fischer: Det vil sige, vi toge først Pengene og siden gave vi dem tilbage!) Det ærede Medlem siger, at de toge først Pengene og siden gave de dem tilbage; men jeg skal dertil bemærke, at vi ikke toge dem, for vi havde dem. Traditionen er ikke den, at der bestod et organiseret konstitutionelt Fællesmonarchi, som udsøndrede Landsdelen Kongeriget Danmark og Rigsdagen; men Traditionen er den, at der bestod imellem Kongeriget og Rigsdagen et imaginært Fællesmonarchi, den imaginative danske Stat, som lidt efter lidt udsøndrede af sin Midte de Dele af Fællesstaten, som vare der tilstede, for at forsøge paa at skaffe en Virkelighed af det Fællesmonarchi, som i dette Dieblik kun svævede i Imaginationen. Deraf kom det, at Finantsministeren drog sig herfra tilbage ind i Fællesmonarchiet og søgte, for at kunne styre Landets større Anliggender, foreløbig at beholde den finantistelle Magt, som han var i Besiddelse af, og da han lidt efter lidt kunde oversee Forholdene, og Regjeringen i det Hele taget see en noget mere sikker Fremtid imøde i finantstel Henseende, nemlig da den kunde oversee Tabet af Dresfundstolden o. s. v., lod han os tilflyde de Midler, som han; ifald Regjeringen strax havde begrebet alt dette rigtigt, strax havde kunnet lade os beholde. Regjeringen kan maafee have havt Urret i, at Overstudet af den normerede Kassebeholdning efter dens Overbeviisning maatte blive hos Fællesmonarchiet;

vi underkaste os denne Beslutning, og igjennem hvem underkaste vi os den? Igjennem Forsamlingens Majoritet. Jeg haaber, at vi ikke mere skulle komme tilbage til dette Spørgsmaal; jeg har en saa fuldstændig Overbeviisning om, at noget af det Forstandigste, man kan gjøre, det er, hellere at have to Personer til at forvalte to Institutter, end at lægge de to Institutter ind under den samme Person. Vi have engang her haft et Exempel, hvorad iblandt Andet det ærede Medlem (A. Hage) var med mig enig i at see, og han to dengang nok saa høit som jeg; vi have haft det Exempel, at Kongerigets Indenrigsminister og Ministeren for de fælles indre Anliggender disputerede med sig selv; som Indenrigsminister for Kongeriget argumenterede han for, at saaledes og saaledes burde det være, og den samme Mand argumenterede som Minister for Monarchiets fælles indre Anliggender derimod. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem erindrer det, men vi have møret os kostelig derover, og det Samme vil blive Tilfældet her, naar vi atter forsøge i een og samme Mand at forene to saa forskellige Personligheder, thi saa vil Kongerigets Finantsminister søge at godtgjøre for Fællesfinantsministeren, hvor uklogt og ubilligt det i det eller det Dieblik var at uddrage saa og saa mange Penge af vor Kasse, og Fællesministeren vilde staae op og sige: det er dog i Fællesstatens Interesse, at Pengene skulle anvendes; det er til Niemed, som ville baade hele Staten, og hvad der baader den ene Deel af Staten, det baader ogsaa den anden, kort sagt, disse pro og contra, som vi kjende fra de forskellige Motiveringer af Domme, hvor Dommen er faldet og Motiveringen kommer bagefter. — Dette var nu et mere almindeligt og noget mere høittravende Anliggende; det var mere Regjeringens Organisme, det angik, end egentlig det foreliggende Finantslovudkast.